

การสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทย
ของนักเรียนชาวจีน : กรณีศึกษานักเรียนวิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพ
มณฑล ยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

**Reading skill exercise of vocabulary in Thai textbook of Chinese
students : A Case Study of Yunnan College of Tourism Vocation's student
in China**

อภาภรณ์ ดิษฐเล็ก¹

Aphaphon Ditlek¹

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน และหาประสิทธิภาพของแบบฝึกตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 80/80 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชาวจีน สาขาวิชาการท่องเที่ยวภาษาไทย ชั้นปีที่ 1 ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2012 วิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพ มณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน จำนวน 35 คน วิธีการศึกษาคือ นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนและหลังการเรียนรู้ หาประสิทธิภาพของแบบฝึกแต่ละชุดตามเกณฑ์ E_1 / E_2 และหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า 1) แบบฝึกมีค่าประสิทธิภาพระหว่าง 81.64 / 80.36 แสดงว่าแบบฝึกที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 2) นักเรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์หลังจากการใช้แบบฝึกดีกว่าก่อนการใช้แบบฝึก

คำสำคัญ แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทย, แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

Abstract

The purpose of this research is to construct reading skill exercise of vocabulary in Thai textbook of Chinese students and evaluate the effectiveness of the reading skill exercise based on the 80/80 standard. The sample was composed of 35 Chinese students. They were first year students for the 2012 academic year at Yunnan College of Tourism Vocation. The research was conducted by giving students a pre-test and a post-test. The data were analyzed by finding out the efficiency of E_1 / E_2 , Mean and Standard Deviation. The results of this study revealed that: 1) The Reading skill exercise had an efficient of about 81.64 / 80.36 and 2) The students had statistically higher scores than before using.

Keywords: reading skill exercise of vocabulary in Thai textbook for Chinese students, test

¹ อาจารย์ประจำ, คณะศิลปศาสตร์ วิทยาลัยราชพฤกษ์, 02-432-6101-5 ต่อ 4611 อีเมล: a.aphaphon@gmail.com

¹ Lecturer, Faculty of Arts, Ratchaphruek College, 02-432-6101-5 ext. 4611 Email: a.aphaphon@gmail.com

บทนำ

การอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นในการดำรงชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ภาษาโดยเฉพาะการเรียนรู้ภาษาที่สองซึ่งไม่ใช่ภาษาประจำชาติของผู้เรียน จึงต้องให้ความสำคัญกับการฝึกอ่านออกเสียง เพราะการอ่านออกเสียงมีความสัมพันธ์กับการสะกดคำ จะช่วยการฝึกสะกดคำและออกเสียงหน่วยเสียงในภาษานั้นให้ถูกต้องและชัดเจน ปัจจุบันสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศมีการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยให้ชาวต่างชาติมากขึ้น ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนเป็นประเทศหนึ่งที่มีความร่วมมือทางการศึกษากับประเทศไทยอย่างต่อเนื่องมาเป็นเวลานาน ทั้งในด้านการแลกเปลี่ยนบุคลากรของสถาบันการศึกษาและนักศึกษา การจัดทำแบบเรียนและหลักสูตรการสอนภาษา

แม้ว่านักภาษาศาสตร์จัดภาษาไทยและภาษาจีนเป็นภาษาที่อยู่ในตระกูลเดียวกัน คือตระกูลจีน-ทิเบต ดังที่ เรืองเดช ปันเขื่อนขันธ์ (2541: 7) กล่าวว่า “นักภาษาศาสตร์จัดภาษาไทยเป็นสาขาหนึ่งของตระกูลภาษาจีน-ทิเบต (Sino-Tibetan family)” ประกอบกับภาษาทั้งสองมีลักษณะเหมือนกันคือ เป็นภาษาคำโดดและมีเสียงวรรณยุกต์ แต่ภาษาไทยมีเอกลักษณ์ทางด้านโครงสร้างภาษา หลักภาษา และหน่วยเสียงที่ต่างจากภาษาจีน อาจทำให้นักเรียนชาวจีนประสบปัญหาในการเรียนรู้ภาษาไทย และออกเสียงภาษาไทยให้ถูกต้องชัดเจนได้ ภาษาเดิมของผู้เรียนจึงมีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาที่สอง เมื่อได้พิจารณาปัญหาด้านทักษะการอ่านพบว่า ปัญหาที่มักพบในการอ่านออกเสียงของนักเรียนชาวจีนคือเสียงพยัญชนะต้น /ด/ /บ/ /ร/ /ง/ เนื่องจากเป็นหน่วยเสียงที่ไม่มีในภาษาจีน ดังที่ จรัสศรี จิรภาส (จรัสศรี จิรภาส, สัมภาษณ์ 24 พฤศจิกายน 2550 อ้างถึงในสมศรี วรประเสริฐศิลป์ 2552: 2) กล่าวว่า “ชาวจีนส่วน

ใหญ่มีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะต้น /ด/ /บ/ /ร/ /ง/ เนื่องจากเป็นหน่วยเสียงที่ไม่มีในภาษาจีนเสียง /ร/ แม้จะเสียงใกล้เคียงกับเสียง /l/ ในภาษาจีนแต่ชาวจีนไม่รัวล้น วางล้นไม่ถูกตำแหน่ง จึงทำให้ออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจน” นอกจากเสียงพยัญชนะต้นที่เป็นปัญหาดังกล่าว นวลทิพย์ เพิ่มเกสร (2551:146) กล่าวถึงปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนจีนที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ โดยเฉพาะการออกเสียงพยัญชนะและสระ เช่น คำว่า “บางที” จะอ่านผิดว่า [ปางที] คำว่า “เด็ก” จะอ่านผิดว่า [เติก] คำว่า “หวังว่า” จะอ่านออกเสียงว่า [หวางว่า] คำว่า “ดีใจ” จะอ่านออกเสียงว่า [ดีจาย] คำว่า “ต้องการ” อ่านออกเสียงว่า [ต่องกัน] คำว่า “ทานไมไหว” อ่านออกเสียงว่า [ทันไมไหว] แสดงให้เห็นว่า เสียงที่เป็นปัญหาสำหรับชาวจีนคือ /ด/ /ด/ /บ/ /บ/ ปัญหาเกี่ยวกับสระคือ ไม่สามารถจำแนกความสั้นยาวของเสียงสระได้ เช่น/อะ/-/อา/

นอกจากนั้น จาง หยิง (Zhang Ying) ได้ให้ทัศนะที่เป็นภาพรวมเกี่ยวกับปัญหาและสาเหตุของปัญหาในการออกเสียงภาษาไทยของชาวจีนไว้ว่า ด้านการออกเสียงพยัญชนะต้นที่ชาวจีนออกเสียงยากคือ /ด/ /บ/ /ร/ /ง/ เนื่องจากภาษาจีนไม่มีเสียงพยัญชนะต้นดังกล่าว การใช้สัทอักษรของภาษาไทยและจีน ใช้สัทอักษรตัวเดียวกัน แต่ออกเสียงต่างกัน เสียงพยัญชนะต้น /ง/ ออกเสียงไม่ค่อยได้ แต่หากใช้เป็นตัวสะกด สามารถออกเสียงได้ ส่วนการออกเสียง /ร/ ยังไม่ชัดเจน เพราะไม่สามารถแยกความแตกต่างระหว่าง /ร/ และ /ล/ ได้ ด้านการออกเสียงสระ ยังไม่สามารถออกเสียงสระเสียงสั้น และสระเสียงยาวได้ถูกต้อง เพราะในภาษาจีนการออกเสียงสระสั้นหรือยาว ไม่มีผลต่อความหมาย ส่วนการออกเสียงวรรณยุกต์ มักพบปัญหาการออกเสียงวรรณยุกต์ตรี และยังได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาไทยว่า หากผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ภาษาไทยไม่มากนัก

ผู้สอนควรตรวจสอบการออกเสียงให้ถูกต้องทุกครั้ง ทำแบบฝึกหัดให้มาก เพราะหากออกเสียงผิด ก็ทำให้สื่อความหมายผิด จนเกิดความเข้าใจไม่ตรงกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง (Zhang Ying, สัมภาษณ์ 1 กุมภาพันธ์ 2555)

จากปัญหาการอ่านออกเสียงภาษาไทยของผู้เรียนชาวจีนที่ผู้สอนภาษาไทยทั้งชาวไทยและชาวจีนได้พบจากประสบการณ์การสอนทั้งในประเทศไทยและในต่างประเทศ ทำให้ผู้วิจัยตระหนักว่า ปัญหาการอ่านออกเสียงคือเรื่องสำคัญที่สมควรศึกษาเพื่อหาแนวทางแก้ไขเป็นอย่างยิ่ง และแนวทางหนึ่งที่จะพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงให้ดีขึ้นได้คือ การใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียง เนื่องจากแบบฝึกทักษะจะมีการจัดกิจกรรมที่ช่วยกระตุ้นความสนใจและมีกระบวนการพัฒนาทักษะที่เป็นลำดับขั้นตอน

ทั้งนี้ ผู้วิจัยในฐานะผู้สอนวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร วิทยาลัยราชพฤกษ์ ได้รับมอบหมายให้ไปปฏิบัติหน้าที่สอนภาษาไทยให้นักเรียนชาวจีนที่วิทยาลัยการทองเที่ยวและการอาชีพ มณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ปัจจุบันทางวิทยาลัยมีนักศึกษาที่เลือกเรียนวิชาเอกการท่องเที่ยวภาษาไทยระดับปวช. 3 ชั้นปี คือ ชั้นปีที่ 1 จำนวน 70 คน ชั้นปีที่ 2 จำนวน 50 คน การเรียนภาษาไทยแต่ละรายวิชามีแบบเรียนที่เป็นภาษาไทยและภาษาจีนในเล่มเดียวกัน ผู้วิจัยรับผิดชอบสอนนักเรียนชั้นปีที่ 1 รายวิชาการอ่านภาษาไทย การฟังภาษาไทย และวัฒนธรรมไทย และชั้นปีที่ 2 รายวิชาสนทนาภาษาไทย จากการทดสอบให้นักเรียนอ่านออกเสียงพยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์พบว่า นักเรียนสามารถฟังและพูดภาษาไทยได้ แต่ทักษะการอ่านและเขียนยังอยู่ในระดับที่ไม่คล่องเท่าที่ควร ประกอบกับการที่วิทยาลัยแห่งนี้ตั้งอยู่ในมณฑลยูนนาน ซึ่งเป็นมณฑลที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมและกลุ่มเชื้อชาติ โดยมีชนกลุ่มน้อย 26 ชนชาติ ประกอบด้วย ชาวฮั่น

ร้อยละ 67 ชาวอี ร้อยละ 11 ชาวไป๋ ร้อยละ 3.6 ชาวอาฮา ร้อยละ 3.4 ชาวจ้วง ร้อยละ 2.7 ชาวไต ลื้อ ร้อยละ 2.7 ชาวม้ง ร้อยละ 2.5 ชาวฮุย ร้อยละ 1.5 ชนกลุ่มน้อยอื่นๆ อีก ร้อยละ 5.6 (สมพร ขจรสุวรรณ์, 2552: 31) ความหลากหลายทางภาษาของแต่ละกลุ่มเชื้อชาติเหล่านี้ อาจส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาไทยในลักษณะที่น่าจะแตกต่างกับการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชาวจีนที่อื่นบ้างพอสมควร ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่าควรศึกษาลักษณะการออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนวิทยาลัยแห่งนี้ เพื่อสำรวจปัญหาและช่วยเหลือการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียน โดยเริ่มจากการพัฒนาทักษะการอ่าน

จากประสบการณ์การสอนนักเรียนจีนของผู้วิจัยที่วิทยาลัยแห่งนี้ พบปัญหาการอ่านออกเสียงของนักเรียนคือ การออกเสียงพยัญชนะต้น /ด/ เป็น /ต/ /ถ/ เป็น /ท/ /บ/ เป็น /ป/ /ผ/ เป็น /พ/ /ร/ เป็น /ล/ เสียงพยัญชนะสะกด แม่กก เป็น แม่กด ออกเสียงคำที่ใช้พยัญชนะสะกด แม่กม เป็น แม่กน ออกเสียงเสียงสระเอะ เป็นสระเอ สระแอะ เป็น สระแอ สระอา เป็น สระอะ ส่วนปัญหาการอ่านออกเสียงวรรณยุกต์พบว่า ออกเสียงวรรณยุกต์คำที่เป็นอักษรต่ำ สระเสียงสั้น ไม่มีตัวสะกด เช่น ค่ะ ค่ะ ไม่ถูกต้อง คือ ออกเสียงค่ะ เป็น ค่ะ ออกเสียง ค่ะ เป็น ค่ะ จากปัญหาที่พบเหล่านี้ ผู้วิจัยจึงคิดสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนและพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงที่เป็นปัญหาของตนเองให้ถูกต้องและชัดเจนยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์

เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน

วิธีการศึกษา

การวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงปฏิบัติการและมีวิธีการศึกษาดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประชากร คือ นักเรียนชาวจีนวิทยาลัยการทองเทียวและการอาชีพ มณฑลยูนนาน ที่เรียนวิชาเอกการทองเทียวภาษาไทย ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2012 จำนวน 70 คน และผู้วิจัยกำหนดให้ประชากรทดสอบการอ่านออกเสียง โดยใช้แบบทดสอบการอ่านออกเสียงที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งประกอบด้วย การทดสอบอ่านออกเสียงพยัญชนะต้น 44 ตัว ตัวสะกดทุกมาตรา สระทั้งสระเสียงสั้นและเสียงยาวทุกสระ และวรรณยุกต์ครบทั้ง 5 เสียง แล้วนำคะแนนจากการทดสอบมาเรียงลำดับจากมากไปน้อย เลือกนักเรียนที่มีปัญหาการอ่านออกเสียง จำนวน 35 คน ซึ่งสอบได้ในลำดับที่ 36-70 เพื่อนำมาเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองเรียน โดยใช้แบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ระยะเวลาในการฝึก 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน วันละ 1 คาบ แต่ละคาบใช้เวลาประมาณ 45 นาที

ตัวแปร

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ ก่อนและหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทย

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ของนักเรียนวิทยาลัยการทองเทียวและการอาชีพ มณฑลยูนนาน หลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน

เครื่องมือในการวิจัย

1. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์จากแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน แบบทดสอบมี 4 ชุด คะแนนเต็มชุดละ 10 คะแนน รวม 40 คะแนน แบบทดสอบแต่ละชุดเป็นการทดสอบการอ่านออกเสียงโดยฟังและเลือกตอบคำศัพท์ที่ได้ยิน และอ่านออกเสียงคำศัพท์ที่กำหนดให้ ผู้วิจัยสร้างตามขั้นตอนดังนี้

1.1 ค้นคว้าเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สังเกต สืบค้นข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับลักษณะการอ่านออกเสียงของนักเรียนชาวจีน

1.2 พิจารณาเสียงที่เป็นปัญหาในการอ่านออกเสียง กำหนดและคัดเลือกคำศัพท์จากแบบเรียนวิชาการอ่านภาษาไทยที่มีเสียงที่เป็นปัญหาของนักเรียนชาวจีน มาสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 4 ชุด คือ ชุดที่ 1 แบบทดสอบการออกเสียงพยัญชนะต้นจากคำศัพท์ ชุดที่ 2 แบบทดสอบการออกเสียงพยัญชนะสะกดจากคำศัพท์ ชุดที่ 3 แบบทดสอบการออกเสียงสระจากคำศัพท์ ชุดที่ 4 แบบทดสอบการออกเสียงวรรณยุกต์จากคำศัพท์

1.3 ตั้งเกณฑ์การให้คะแนนไว้ว่า ตอบได้ถูกต้องให้ 1 คะแนน ไม่ตอบหรือตอบไม่ถูกต้องให้ 0 คะแนน

1.3 หากคุณภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สร้างขึ้น ส่งให้อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัยและผู้เชี่ยวชาญอีกจำนวน 3 ท่านพิจารณาความเที่ยงตรงของเนื้อหา และตรวจสอบการใช้ภาษา ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางภาษาไทย 2 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญทางภาษาจีนซึ่งเป็นอาจารย์ชาวจีนที่สอนภาษาไทยให้นักเรียนจีน 1 ท่าน

1.4 ตรวจสอบแก้ไข เพื่อนำข้อแนะนำมาปรับปรุงประสิทธิภาพของเครื่องมือ และนำไปทดลองกับนักเรียนชาวจีนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 คน โดยนำไปทดลองกับนักเรียนที่มีปัญหาในการออกเสียงคำศัพท์ภาษาไทยทั้ง 2 ห้อง ห้องละ 5 คน

1.5 ตรวจสอบแบบทดสอบและนำคะแนนมาหาค่าความยากง่าย (p) และค่าความเชื่อมั่น คัดเลือกข้อสอบที่มีความยากง่ายระหว่าง 0.20 - 0.80 ได้ค่าความยากง่ายระหว่าง 0.30-0.60 และนำแบบทดสอบที่คัดเลือกแล้วมาหาค่าความเชื่อมั่นจากโปรแกรมสำเร็จรูป ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.84

2. แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์จากแบบเรียนวิชาภาษาไทย สร้างตามขั้นตอนดังนี้

2.1 ค้นคว้าเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สังเกต สืบหาข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับลักษณะการอ่านออกเสียงของนักเรียนชาวจีน

2.2 คัดเลือกคำศัพท์ที่เป็นปัญหาในการอ่านออกเสียงของนักเรียนชาวจีน จากแบบเรียนวิชาการอ่านภาษาไทย มาสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน

ลักษณะของแบบฝึกประกอบด้วย คำชี้แจงการใช้แบบฝึกซึ่งเป็นคำแนะนำสำหรับครู และนักเรียน ในแต่ละแบบฝึกมีคำอธิบายถึงจุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรม สื่อ และการประเมินผล ส่วนในตัวแบบฝึกมีกิจกรรมฝึกการอ่าน เฉลยกิจกรรม ใบความรู้ แบบทดสอบระหว่างเรียนที่อยู่ท้ายแบบฝึก และมีแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนประกอบ เพื่อใช้ทดสอบก่อนและหลังการใช้แบบฝึก แบบฝึกมีจำนวน 4 ชุด คือ

ชุดที่ 1 แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นจากคำศัพท์ ฝึกการออกเสียง /ด/ /ถ/ /บ/ /ผ/ /ร/ จำนวน 5 แบบฝึก โดยแต่ละชุดมีการจับคู่เทียบหน่วยเสียงที่เป็นปัญหา คือ พยัญชนะต้น /ด/-/ด/ /ถ/-/ถ/ /บ/-/บ/ /ผ/-/ผ/ /ร/-/ร/

ชุดที่ 2 แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะสะกดจากคำศัพท์ ฝึกการออกเสียงตัวสะกดแม่ กก และ แม่ กม จำนวน 2 แบบฝึก โดยแต่ละชุดมีการจับคู่เทียบหน่วยเสียงที่เป็นปัญหา คือ พยัญชนะสะกด แม่กก-แม่กต และ แม่กม-แม่กน

ชุดที่ 3 แบบฝึกการออกเสียงสระจากคำศัพท์ ฝึกการออกเสียงสระ อา เอะ แอะ จำนวน 3 แบบฝึก โดยแต่ละชุดมีการจับคู่เทียบหน่วยเสียงที่เป็นปัญหา คือ สระอา-อะ สระเอะ-เอะ สระแอะ-แอะ

ชุดที่ 4 แบบฝึกการออกเสียงวรรณยุกต์จากคำศัพท์ ฝึกการออกเสียงที่เป็นอักษรต่ำ เสียงสั้น ไม่มีตัวสะกด จำนวน 1 แบบฝึก

2.3 ประเมินคุณภาพของแบบฝึกโดยผู้เชี่ยวชาญทางภาษาไทย 3 ท่านพิจารณาความเที่ยงตรงของเนื้อหา และการใช้ภาษา

2.4 ปรับปรุงแบบฝึกตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญไปทดลองใช้กับนักเรียนจำนวน 10 คน แล้วนำมาปรับปรุงอีกครั้งก่อนการนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ประสิทธิภาพของแบบฝึกตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80

2. วิเคราะห์ความก้าวหน้าในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ของนักเรียน จากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนโดยใช้แบบฝึก

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ คือ ค่าระดับความยากง่ายและค่าความเชื่อมั่น

2. สถิติที่ใช้ในการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทย ใช้สถิติการหาประสิทธิภาพของ ล้วน สายยศ และอังสนา สายยศ (2540: 247)

สูตรที่ 1

$$E_1 = \frac{\sum x}{A} \times 100$$

เมื่อ E_1 = ประสิทธิภาพของกระบวนการคิดจากคะแนนเฉลี่ยร้อยละที่ได้จากการทำแบบทดสอบระหว่างเรียนของนักเรียน

Σx = คะแนนรวมของนักเรียนจากการ
ทำแบบทดสอบระหว่างเรียน

A = คะแนนเต็มของแบบทดสอบ
ระหว่างเรียน

n = จำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่ม
ตัวอย่าง

สูตรที่ 2

$$E_2 = \frac{\frac{\Sigma F}{n}}{B} \times 100$$

เมื่อ E_2 = ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ คิด
จากคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้จากการทำ
แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการ
ใช้แบบฝึก

ΣF = คะแนนรวมของนักเรียน
จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียนหลังการใช้แบบฝึก

B = คะแนนเต็มของแบบทดสอบ
วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการใช้แบบฝึก

n = จำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่ม
ตัวอย่าง

3. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ความ
ก้าวหน้าของนักเรียนก่อนและหลังใช้แบบฝึก
ทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชา
ภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน คือ ค่าเฉลี่ย และ
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการศึกษา

จากการที่ผู้วิจัยได้สร้างแบบฝึกทักษะ
การอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชา
ภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน แล้วนำไปทดลอง
กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชาวจีนของ
วิทยาลัยการทองเที่ยวและการอาชีพ มณฑล

ยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนแล้วนั้น
สามารถสรุปผลการศึกษาดังนี้

1. ได้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียง
คำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน
ชาวจีน ซึ่งประกอบด้วยแบบฝึกจำนวน 4 ชุด
ดังนี้

1.1 แบบฝึกชุดที่ 1 แบบฝึกการออก
เสียงพยัญชนะต้นจากคำศัพท์ ประกอบด้วยชุด
การฝึกการอ่านออกเสียงพยัญชนะต้น 5 แบบฝึก
ได้แก่ แบบฝึกที่ 1.1 เรื่อง การอ่านออกเสียง
พยัญชนะต้น /ด/ แบบฝึกที่ 1.2 เรื่อง การอ่าน
ออกเสียงพยัญชนะต้น /ถ/ แบบฝึกที่ 1.3 เรื่อง
การอ่านออกเสียงพยัญชนะต้น /บ/ แบบฝึกที่ 1.4
เรื่อง การอ่านออกเสียงพยัญชนะต้น /ผ/ แบบฝึก
ที่ 1.5 เรื่อง การอ่านออกเสียงพยัญชนะต้น /ร/

1.2 แบบฝึกชุดที่ 2 แบบฝึกการออก
เสียงพยัญชนะสะกดจากคำศัพท์ ประกอบด้วยชุด
การฝึกการอ่านออกเสียงพยัญชนะสะกด 2 แบบ
ฝึก ได้แก่ แบบฝึกที่ 2.1 เรื่อง การอ่านออกเสียง
ตัวสะกด แม่ กก (ก สะกด) แบบฝึกที่ 2.2 เรื่อง
การอ่านออกเสียงตัวสะกด แม่ กม (ม สะกด)

1.3 แบบฝึกชุดที่ 3 แบบฝึกการออก
เสียงสระจากคำศัพท์ ประกอบด้วยชุดการฝึกการ
อ่านออกเสียงสระ 3 แบบฝึก ได้แก่ แบบฝึกที่ 3.1
เรื่อง การอ่านออกเสียงสระ อา แบบฝึกที่ 3.2
เรื่อง การอ่านออกเสียงสระ เอะ แบบฝึกที่ 3.3
เรื่อง การอ่านออกเสียงสระ แอะ

1.4 แบบฝึกชุดที่ 4 แบบฝึกการออก
เสียงวรรณยุกต์จากคำศัพท์ ประกอบด้วยชุดการ
ฝึกการอ่านออกเสียงวรรณยุกต์ 1 แบบฝึก คือ
แบบฝึกที่ 4.1 เรื่อง การอ่านออกเสียงวรรณยุกต์
ของอักษรต่ำ สระเสียงสั้น ไม่มีตัวสะกด

2. แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียง
คำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน
ชาวจีน จำนวน 4 ชุด มีค่าประสิทธิภาพโดยเฉลี่ย
ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ $E_1 / E_2 = 80/80$ โดย
มีค่าประสิทธิภาพ คือ 81.64 / 80.36 มีค่า

ประสิทธิภาพของกระบวนการคือ $E_1 = 81.64$ ซึ่งเป็นคะแนนเฉลี่ยร้อยละที่ได้จากการทำแบบทดสอบระหว่างเรียนของนักเรียน และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ คือ $E_2 = 80.36$ คัดจากคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการใช้แบบฝึก จะเห็นได้ว่าค่าประสิทธิภาพดังกล่าว

สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ แสดงว่าแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีนมีประสิทธิภาพสามารถนำไปใช้ในการฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาไทยของนักเรียนชาวจีนได้ (ตารางที่ 1)

ตารางที่ 1 ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน จำนวน 4 ชุด

ความสามารถในการอ่านออกเสียง	n	คะแนนเต็ม	คะแนนรวม	ค่าประสิทธิภาพ
ระหว่างเรียนด้วยแบบฝึกทักษะ	35	40	1,143	81.64
หลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะ	35	40	1,125	80.36

เมื่อพิจารณาค่าประสิทธิภาพตามชุด พบว่ามีค่าประสิทธิภาพแต่ละชุดดังนี้ (ตารางที่ 2)

ตารางที่ 2 ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน จำแนกตามชุด

ชื่อแบบฝึก	เกณฑ์ 80/80	
	E_1	E_2
ชุดที่ 1 แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้น /ด/ /ถ/ /บ/ /ผ/ /ร/	81.43	80.36
ชุดที่ 2 แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะสะกดแม่ กก และ แม่ กม	80.57	
ชุดที่ 3 แบบฝึกการออกเสียงสระ อา เอะ แอะ	81.71	
ชุดที่ 4 แบบฝึกการออกเสียงวรรณยุกต์ที่เป็นอักษรต่ำ เสียงสั้น ไม่มีตัวสะก	82.86	80.36
ค่าเฉลี่ย	81.64	

3. ผลการวิเคราะห์ความก้าวหน้าในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ของนักเรียนที่ได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีนพบว่า นักเรียนมีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถใน

การอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังการใช้แบบฝึกดีกว่าก่อนการใช้แบบฝึกทุกชุด แสดงว่าแบบฝึกดังกล่าวสามารถช่วยพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาไทยของนักเรียนให้ดีขึ้นได้ (ตารางที่ 3)

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ใน
แบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน

ชื่อแบบฝึก	ก่อนการใช้แบบฝึก		หลังการใช้แบบฝึก	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
ชุดที่ 1 แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้น /ด/ /ถ/ /บ/ /ผ/ /ร/	5.43	1.357	8.23	1.114
ชุดที่ 2 แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะสะกดแม่ กก และ แม่ กม	5.57	1.420	7.86	1.309
ชุดที่ 3 แบบฝึกการออกเสียงสระ อา เอะ แอะ	5.40	1.499	8.00	1.029
ชุดที่ 4 แบบฝึกการออกเสียงวรรณยุกต์ที่เป็นอักษรต่ำ เสียงสั้น ไม่มีตัวสะกด	5.63	.973	8.06	1.110

อภิปรายผล

แบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด และนักเรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภายหลังจากการใช้แบบฝึกดีขึ้น ประเด็นที่สมควรนำมาอภิปรายผลมีดังนี้

1. คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนจากการทำแบบทดสอบระหว่างเรียน ซึ่งเป็นแบบทดสอบที่อยู่ท้ายแบบฝึกแต่ละชุดคิดเป็นร้อยละ 81.64 แสดงว่าผ่านเกณฑ์ประสิทธิภาพตัวแรกที่กำหนดไว้ ($E_1 = 80$) โดยแบบฝึกที่มีค่าประสิทธิภาพเป็นลำดับแรกคือ แบบฝึกชุดที่ 4 แบบฝึกการออกเสียงวรรณยุกต์จากคำศัพท์ที่เป็นอักษรต่ำ เสียงสั้น ไม่มีตัวสะกดมีประสิทธิภาพร้อยละ 82.86 และแบบฝึกที่มีค่าประสิทธิภาพเป็นลำดับสุดท้ายคือ ชุดที่ 2 แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะสะกดแม่ กก และ แม่ กม ร้อยละ 80.57 สาเหตุที่เรื่องพยัญชนะสะกดมีค่าประสิทธิภาพน้อยกว่าชุดอื่นเพราะภาษาจีนไม่มีเสียงตัวสะกด ยกเว้นออกเสียง /-ง/ หรือ /-ng/ ในท้ายเสียงสระบางสระ คือ /ang/ /ong/ /eng/ /iang/ /ing/ /iong/ /uang/ /ueng/ ดังที่ ชนิกา คำพุ่ม (2545) ได้กล่าวว่า “นักศึกษาจีนมีความบกพร่องในการออกเสียงพยัญชนะท้ายมากที่สุด” ดังนั้น นักเรียนจึงออกเสียงตัวสะกดได้ลำบากกว่าการออกเสียงพยัญชนะต้น สระ หรือวรรณยุกต์ การสอนออก

เสียงตัวสะกดจึงจำเป็นต้องใช้เวลาในการฝึกฝนที่ค่อนข้างนานกว่าการออกเสียงอื่น ๆ ส่วนแบบฝึกที่มีค่าประสิทธิภาพน้อยเป็นอันดับรองลงมาคือแบบฝึกพยัญชนะต้นจากคำศัพท์ สาเหตุสำคัญมาจากอิทธิพลของภาษาแม่คือ ภาษาจีน เพราะหน่วยเสียงพยัญชนะต้น /ด/ /ถ/ /บ/ /ผ/ /ร/ เป็นหน่วยเสียงที่อยู่ในภาษาจีนไม่มี

ประเด็นที่นักเรียนชาวจีนมีปัญหาในการออกเสียงวรรณยุกต์น้อยกว่าเสียงพยัญชนะและสระ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะภาษาจีนมีเสียงวรรณยุกต์เช่นเดียวกัน แม้จะไม่เหมือนกับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทย แต่นักเรียนก็ยังพอสามารถออกเสียงได้บ้าง แต่เสียงสระในภาษาจีนไม่มีการจำแนกสระเสียงสั้นและสระเสียงยาว จึงทำให้นักเรียนออกเสียงสระบางหน่วยเสียงโดยเฉพาะเสียงสระ อา เอะ แอะ ไม่ชัดเจน สอดคล้องกับที่ นวลทิพย์ เพิ่มเกสร (2551: 146) กล่าวถึงปัญหาการออกเสียงสระในภาษาไทยของนักเรียนจีนที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ว่า “ปัญหาเกี่ยวกับสระคือ ไม่สามารถจำแนกความสั้นยาวของเสียงสระได้ เช่น/อะ/ /อา/” และดังที่ จาง หยิง กล่าวถึงสาเหตุที่นักเรียนชาวจีนไม่สามารถออกเสียงสระเสียงสั้นและสระเสียงยาวในภาษาไทยได้ว่า “ไม่สามารถออกเสียงสระเสียงสั้น และสระเสียงยาวได้ถูกต้อง เพราะในภาษาจีนการออกเสียงสระสั้นหรือยาว ไม่มีผลต่อ

ความหมาย” (Zhang Ying, สัมภาษณ์ 1 กุมภาพันธ์ 2555) อย่างไรก็ตาม นักเรียนแต่ละคนมีผลคะแนนแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับความตั้งใจ โอกาสและความสม่ำเสมอในการใช้ภาษาไทย และทักษะในการใช้ภาษาไทย

2. คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการใช้แบบฝึก คิดเป็นร้อยละ 80.36 แสดงว่าแบบฝึกทั้ง 4 ชุดผ่านเกณฑ์ประสิทธิภาพตัวหลังตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ $E_2 = 80$ เนื่องจากมีค่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์สูงกว่าร้อยละ 80

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนรวมจากแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกแต่ละชุด พบว่า แบบฝึกที่นักเรียนมีคะแนนหลังการใช้แบบฝึกสูงกว่าก่อนเรียนโดยใช้แบบฝึกเป็นอันดับแรกคือ ชุดที่ 1 แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นจากคำศัพท์ที่เป็นเสียงพยัญชนะต้น /ด/ /ถ/ /บ/ /ผ/ /ร/ (288 คะแนน) รองลงมาคือ ชุดที่ 4 แบบฝึกการออกเสียงวรรณยุกต์จากคำศัพท์ที่เป็นอักษรต่ำ เสียงสั้น ไม่มีตัวสะกด (282 คะแนน) ชุดที่ 3 แบบฝึกการออกเสียงสระจากคำศัพท์ที่เป็นสระ อา เอะ แอะ (280 คะแนน) และชุดที่ 2 แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะสะกดจากคำศัพท์ที่เป็นตัวสะกดแม่ กก และ แม่ กม (275 คะแนน) ตามลำดับ สาเหตุที่นักเรียนได้คะแนนแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นมากที่สุด (เพราะนักเรียนมีความตั้งใจและเห็นความสำคัญของการออกเสียงพยัญชนะต้นให้ชัดเจน ประกอบกับเสียงพยัญชนะต้นภาษาไทยที่นักเรียนออกเสียงได้ดีขึ้น มีตำแหน่งที่เกิดของเสียงที่ใกล้เคียงกับภาษาจีน กล่าวคือหน่วยเสียง /ด/ ในภาษาไทย เป็นเสียงก้อง มีลม เกิดที่ฟันและปุ่มเหงือก ใกล้เคียงกับเสียง เดอ /d/ ในภาษาจีน ซึ่งเป็นเสียงเกิดที่ปุ่มเหงือก /ถ/ ในภาษาไทย เป็นเสียงไม่ก้อง มีลม เกิดที่ฟันและปุ่มเหงือก ใกล้เคียงกับเสียง เทอ /t/ ในภาษาจีนซึ่งเป็นเสียงเกิดที่ปุ่มเหงือกเช่นเดียวกัน /บ/ ใน

ภาษาไทย เป็นเสียงก้อง ไม่มีลม เกิดที่ริมฝีปาก ใกล้เคียงกับเสียง ปอ /b/ ในภาษาจีนซึ่งเป็นเสียงเกิดที่ริมฝีปาก /ผ/ ในภาษาไทย เป็นเสียงไม่ก้อง มีลม เกิดที่ริมฝีปาก ใกล้เคียงกับเสียง พอ /p/ ในภาษาจีนซึ่งเป็นเสียงเกิดที่ริมฝีปากเช่นเดียวกัน ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ผู้เรียนออกเสียงและจดจำได้ง่าย แต่ทั้งนี้ มีข้อสังเกตว่า เมื่อพิจารณาคะแนนการออกเสียงพยัญชนะต้นของนักเรียน พบว่านักเรียนออกเสียง /ร/ ได้น้อยกว่าเสียงเสียงพยัญชนะต้นอื่น ๆ ทั้งนี้เป็นเพราะ /ร/ ในภาษาไทยเป็นเสียงเสียงร่ว (rolled) เป็นเสียงก้องเกิดที่ฟันและปุ่มเหงือก แต่ภาษาจีนไม่มีเสียงร่ว มีแต่เสียง เลอ /l/ ซึ่งเกิดที่ปุ่มเหงือก คล้ายเสียง /ล/ ในภาษาไทย และแม้ว่าภาษาจีนจะมีเสียงในตำแหน่งที่เกิดจากปลายลิ้น-เพดานแข็ง คือ /zh/ /ch/ /sh/ /r/ ซึ่งมีลักษณะการออกเสียงที่ต้องม้วนลิ้นแตะเพดาน แต่การออกเสียงจะไม่ร่วลิ้นเหมือนเสียง /ร/ ในภาษาไทย จึงทำให้นักเรียนออกเสียง /ร/ ได้ยากกว่าเสียงพยัญชนะต้นอื่น นอกจากนั้น ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ปัญหาของผู้เรียนก่อนการสร้างแบบฝึก จึงได้มีการจับคู่เทียบเสียงพยัญชนะต้นแต่ละหน่วยเสียง คือ /ด/-/ต/ /ถ/-/ท/ /บ/-/ป/ /ผ/-/พ/ /ร/-/ล/ เพื่อให้นักเรียนจำแนกความแตกต่างของเสียงพยัญชนะต้นได้ชัดเจนขึ้น

ส่วนคะแนนแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการใช้แบบฝึกชุดที่ 2 แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะสะกดแม่ กก และ แม่ กม มีคะแนนน้อยกว่าแบบฝึกชุดอื่น เนื่องจากปัญหาความไม่คุ้นเคยในการออกเสียงตัวสะกดของนักเรียนจีนดังที่กล่าวไปแล้ว ประเด็นการฝึกออกเสียงตัวสะกดจึงเป็นประเด็นปัญหาที่สมควรได้รับการค้นหาแนวทางการแก้ปัญหาและพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงให้ดียิ่งขึ้น

อย่างไรก็ตาม แบบฝึกทั้ง 4 ชุดนี้มีค่าประสิทธิภาพโดยเฉลี่ยผ่านเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ คือ $E_1 / E_2 = 80/80$ โดยมีค่าประสิทธิภาพของกระบวนการคือ $E_1 = 81.86$

และมีค่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์คือ $E_2 = 80.36$ แสดงว่าแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีนมีประสิทธิภาพ ทำให้นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้เพราะแบบฝึกดังกล่าว มีการจับคู่หน่วยเสียงที่เป็นปัญหานักเรียนมักออกเสียงผิดพลาด คือ มักออกเสียงสลับกันหรือไม่สามารถจำแนกความแตกต่างระหว่างหน่วยเสียงคู่กันได้เลย ประกอบกับใช้วิธีการฝึกที่เป็นระบบขั้นตอน ฝึกทั้งทักษะการฟังและการอ่านควบคู่กันไป โดยเริ่มตั้งแต่ขั้นฝึกฟังจำแนกความแตกต่างของหน่วยเสียงที่นักเรียนยังออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจน จากนั้นฝึกอ่านโดยมีใบความรู้ที่ให้ข้อมูลความรู้เสริมเกี่ยวกับหน่วยเสียงที่เป็นปัญหา และอธิบายเทียบเคียงกับหน่วยเสียงที่นักเรียนออกเสียงสับสนปนกัน ใช้ตัวอักษรและบอกความหมายประกอบเพื่อความชัดเจน และมีกิจกรรมที่เน้นย้ำให้นักเรียนฝึกทักษะทางด้านการอ่านออกเสียงให้ถูกต้องยิ่งขึ้น

นอกจากนั้น ผลการวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Lu Sheng (2553) ที่ศึกษาเรื่อง การพัฒนารูปแบบการสอนการออกเสียงภาษาไทย โดยใช้ตัวอักษรและปฏิสัมพันธ์สำหรับนักศึกษาจีน ผลการทดสอบประสิทธิภาพของรูปแบบการสอนการออกเสียงภาษาไทย โดยใช้ตัวอักษรและปฏิสัมพันธ์ สำหรับนักศึกษาจีนพบว่ามีประสิทธิภาพ $E1/E2$ เท่ากับ $81.51/82.51$ ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ ผลการประเมินรับรองรูปแบบการสอนการออกเสียงภาษาไทย โดยใช้ตัวอักษรและปฏิสัมพันธ์ สำหรับนักศึกษาจีน จากผู้ทรงคุณวุฒิ อยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด ดังนั้น การสอนโดยใช้ตัวอักษรมีผลให้ผู้เรียนมีผลการเรียนรู้ที่ดีขึ้นได้

3. คะแนนความก้าวหน้าในการอ่านออกเสียงของนักเรียน เปรียบเทียบก่อนและหลังการใช้แบบฝึก นักเรียนมีค่าเฉลี่ยคะแนนจากการทดสอบหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออก

เสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีนสูงกว่าก่อนเรียน แสดงว่าแบบฝึกทั้ง 4 ชุด สามารถทำให้นักเรียนมีความก้าวหน้าหรือพัฒนาทักษะในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ได้สูงขึ้น ทั้งนี้เป็นเพราะผู้วิจัยได้สร้างแบบฝึกที่ฝึกทั้งทักษะการฟังและอ่าน ตามทักษะของแฟรงค์ แมรี และลอเรนซ์ (อ้างถึงใน บันลือ พฤกษ์วัน, 2532: 16-17) ที่ว่า “เด็กเรียนอ่านได้ 3 ทางด้วยกันคือ ทางตา หู และการจำรูปคำ” นอกจากนั้นแบบฝึกดังกล่าวถือเป็นการทบทวน เน้นย้ำการฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์ในบทเรียนที่นักเรียนได้เรียนรู้ไปแล้ว สอดคล้องกับหลักการสอนของประสิทธิ์ เข็มสุวรรณ ที่ว่า “หลังจากเรียนบทเรียนเสร็จเรียบร้อยแล้วต้องมีการทบทวน ด้วยการให้นักเรียนทำแบบฝึกชุดต่าง ๆ (ประสิทธิ์ เข็มสุวรรณ, การสอนภาษาไทยแบบ 7 ท การปฏิบัติงานที่เป็นเลิศ วันที่สืบค้น 26 กรกฎาคม 2555 จาก [http:// km.mhs1. go.th/?name = research&file= read research &id =61](http://km.mhs1.go.th/?name=research&file=read%20research&id=61))

4. แบบฝึกนี้สามารถตอบสนองความต้องการของผู้เรียนได้ เพราะผู้เรียนตระหนักว่าตนเองมีปัญหาในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาไทย และเป็นปัญหาที่สมควรได้รับการแก้ไข เพราะหากยังออกเสียงไม่ถูกต้องจะยังคงประสบปัญหาในการอ่านคำศัพท์ต่อไป และจะส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาไทย เนื่องจากการอ่านเป็นทักษะพื้นฐานในการเรียนรู้ภาษา จึงสอดคล้องกับหลักการสอนอ่านที่ วรรณิ โสมประยูร (2553: 135-139) กล่าวไว้ว่า “มีหลักการที่สำคัญ คือ ความพร้อม ความต้องการ ประสบการณ์ และความสามารถในการรับรู้ของเด็ก” และดังที่ คณาจารย์สาขาวิชาภาษาไทย ศศ.บ และสาขาวิชาภาษาไทยและการสื่อสารทางธุรกิจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี ได้สรุปหลักการสอนภาษาไทยให้ชาวต่างประเทศไว้ว่า “ผู้สอนต้องทำการวิจัยผู้เรียนก่อนเสมอว่าเหตุผลใดที่ทำให้ผู้เรียน

ต้องการเรียนภาษาไทย และความคาดหวังของผู้เรียนคืออะไร เพื่อให้สามารถจัดการการเรียนรู้ได้ตรงกับที่ผู้เรียนต้องการ" (มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, จัดเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ประสบการณ์ด้านการสอนภาษาไทย สำหรับชาวต่างประเทศ วันที่สืบค้น 26 กรกฎาคม 2555 จาก http://netra.lpru.ac.th/~panuwat_s / km3.html)

5. จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน พบว่านักเรียนมีความสนใจและให้ความร่วมมือในการปฏิบัติแต่ละกิจกรรม เพราะแบบฝึกดังกล่าวมีกิจกรรมที่หลากหลาย กระตุ้นความสนใจของผู้เรียน ช่วยทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึที่ดีและมีกำลังใจในการเรียนภาษาไทยว่า ตนเองสามารถออกเสียงได้ถูกต้องหากตั้งใจฝึกฝน และยังเป็นบททบทวนบทเรียนให้ผู้เรียนอ่านคำศัพท์ได้ถูกต้องชัดเจน และเข้าใจความหมายของคำศัพท์ได้ดียิ่งขึ้น สอดคล้องกับที่ สุจริต เพียรชอบ (2531: 137) กล่าวว่า วิชาภาษาไทยเป็นวิชาทักษะ นักเรียนจะมีทักษะทางภาษาที่ดี มีความรู้ความเข้าใจและเกิดทัศนคติที่ดีต่อภาษาไทยก็ต่อเมื่อได้ฝึกฝนและกระทำซ้ำ และที่ วลีรัตน์ ดิษยครินทร์ (2551: 15) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับลักษณะของแบบฝึกไว้ว่า "ต้องเกี่ยวข้อง กับบทเรียนที่เรียนมาแล้ว เหมาะสมกับวัย วุฒิ ภาวะ ความพร้อม ความสนใจของผู้เรียน มีคำอธิบายพร้อมตัวอย่างประกอบชัดเจน ใช้เวลาการฝึกที่เหมาะสม ควรสร้างแบบฝึกหลายรูปแบบ เพื่อให้ นักเรียนเกิดการเรียนรู้เพิ่มขึ้น และสามารถพัฒนาทักษะทางภาษาของตนเองได้ดีขึ้น"

สรุป

แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าประสิทธิภาพระหว่าง 81.64 / 80.36 ผ่านเกณฑ์ประสิทธิภาพที่กำหนดไว้ และนักเรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียง

คำศัพท์ภายหลังจากการใช้แบบฝึกดีกว่าก่อนการใช้แบบฝึก

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ผู้สอนควรสำรวจปัญหาการอ่านออกเสียงของนักเรียนก่อนการใช้แบบฝึก เพื่อเลือกใช้หรือปรับปรุงแบบฝึกให้เหมาะสมกับสภาพปัญหาของนักเรียน

1.2 ผู้สอนควรทบทวนความรู้เรื่องสัทอักษรก่อนการใช้แบบฝึก

1.3 ผู้สอนอาจใช้เวลาในการฝึกแต่ละแบบฝึกไม่เท่ากัน ควรเน้นการฝึกฝนการอ่านออกเสียงที่นักเรียนมีปัญหามากที่สุด เช่น แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะสะกด

1.4 ผู้สอนและผู้เรียนต้องให้ความสำคัญกับการฝึกฝนการอ่านออกเสียงอย่างจริงจัง และหากผู้เรียนยังคงประสบปัญหาในการอ่านออกเสียง ควรฝึกฝนซ้ำอย่างสม่ำเสมอ

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาการสร้างสื่อ แบบฝึก หรือวิธีการอื่น ๆ ที่สามารถช่วยแก้ไขปัญหาการอ่านออกเสียงพยัญชนะสะกดของนักเรียนชาวจีน

2.2 ควรศึกษาปัญหาทางด้านทักษะการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชาวจีนในมณฑลอื่นๆ ของประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณวิทยาลัยราชพฤกษ์ที่ให้ทุนสนับสนุนการวิจัยในครั้งนี้ ขอขอบพระคุณอาจารย์รุ่งอรุณ โรจนรัตน์ดำรง อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย อาจารย์สารภี ขาวดี อาจารย์วิไลลักษณ์ แก้วกระจ่าง และอาจารย์จางเหยียน เจียว (Zhang Yian Jiao) ผู้เชี่ยวชาญที่ช่วยตรวจทานความถูกต้องของแบบทดสอบและแบบฝึกในงานวิจัยให้มีความชัดเจนถูกต้องยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- นวลทิพย์ เพิ่มเกสร. (2551). ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. *วรรณวิทัศน์* 1 (8): 146 – 149.
- บันลือ พุกกะวัน. (2532). *แนวพัฒนาการอ่านเร็ว คิดเป็น*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- เรืองเดช ปันเขื่อนขันธ์. (2541). *ภาษาศาสตร์ภาษาไทย*. นครปฐม : มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วรรณ โสมประยูร. (2553). *เทคนิคการสอนภาษาไทย*. กรุงเทพฯ : ดอกหญ้าวิชาการ.
- ล้วน สายยศ และอังสนา สายยศ. (2540). *สถิติวิทยาทางการวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ศึกษาพร.
- สมพร ขจรสุวรรณ. (2552). *ยิ่งสูงยิ่งขาว*. กรุงเทพฯ : วงกลม.
- ชนิกา คำพุฒ. (2545). *การศึกษากการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 4 สถาบันชนชาติยูนิทาส สาธารณรัฐประชาชนจีน*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ประสิทธิ์ เข็มสุวรรณ. *การสอนภาษาไทยแบบ 7 ท การปฏิบัติงานที่เป็นเลิศ วันที่สืบค้น 26 กรกฎาคม 2555* จาก <http://km.mhs1.go.th/?name=research&file=readresearch&id=61>
- มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ , *จัดเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ประสบการณ์ด้าน การสอนภาษาไทย สำหรับชาวต่างประเทศ วันที่สืบค้น 26 กรกฎาคม 2555* จาก http://netra.lpru.ac.th/~panuwat_s / km3.html
- วลีรัตน์ ดิษยครินทร์ (2551). *การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสรุปความจากเพลงไทยร่วมสมัย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์*. (วิทยานิพนธ์ปริญญา การศึกษามหาบัณฑิต).. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมศรี วรประเสริฐศิลป์. (2552). *แบบฝึกการอ่านออกเสียง /ด/ /บ/ /ร/ และ /ง/ สำหรับนักเรียนชาวจีน*. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทร-วิโรฒ.
- สุจิต เพียรชอบ. (2531). *การพัฒนาการสอนภาษาไทย*. กรุงเทพฯ : ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Lu Sheng. (2553). *การพัฒนาแบบแผนการสอนการออกเสียงภาษาไทยโดยใช้ตัวอักษรและปฏิสัมพันธ์ สำหรับนักเรียนชาวจีน*. (ดุษฎีนิพนธ์ปริญญาการศึกษาดุษฎีบัณฑิต). ชลบุรี : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.
- Zhang Ying. (1 กุมภาพันธ์ 2555). *ผู้ให้สัมภาษณ์*. อาภาภรณ์ ดิษฐ์เล็ก ผู้สัมภาษณ์.